

Dag 714 – vrijdag 12 december

Omdat ik merk dat Lagun de laatste tijd vorderingen maakt om op wandeling te vertrekken en zijn schrik voor het jasje wat vergeet, laat ik zijn jasje deze ochtend ook uit. In de auto en in de trein kijkt hij me nog even argwanend aan maar ik laat het hesje in mijn tas zitten. Pas wanneer hij netjes onder me ligt in de trein, haal ik het boven om het te kunnen tonen aan de treinbegeleider indien nodig. Geen probleem en Lagun tukt de hele weg ontspannen door naar Brussel.

Er staat heel veel wind vandaag en Lagun heeft 't zot in 't kopje. We doen wel een kwartier over de weg van het station naar het bureau en wanneer we een andere hond kruisen, wordt het helemaal te gek. Lagun begint te piepen en te steigeren om toch hallo te kunnen gaan zeggen. NON! Een dakloze meneer die net ter hoogte van ons zit, vraagt me wat er mis is met mijn hond. Ik antwoord "het weer". En de meneer knikt me begrijpend toe.

Ook in de gang tijdens onze ochtendroutine is meneertje niet te houden. Ik neem zijn speeltouwtje mee en zolang ik hem dat niet geef, blijft hij netjes aan mijn voet. Maar van zodra hij het krijgt, stormt hij de verkeerde kant uit, recht naar het bureau van Maryse. Zij reageert gelukkig niet op het mormel en al heel snel staat hij terug bij mij – met die dolle blik van een hondje dat wel uren zou kunnen rollebollen.

Ik doe mijn ochtendbabbel met Maryse en intussen snuffelt Lagun haar bureau af. Hij laat zijn touwtje vallen, ik vraag een fetch-apporte en ik zie dat hij op zoek gaat en iets wil oppikken... maar ik zie ook dat het zijn touwtje niet is. Hij zit met zijn neus in de tas met kerstversiering van Maryse! Ja maar neen hé. Ik kan hem nog net beletten van met een dennenappel terug te keren.

Dag 715 – zaterdag 13 december

Het wordt een erg goed gevulde dag vandaag. In de voormiddag trekken we naar Terneuzen. Ik doe Lagun zijn harnasje nog eens om want veel tijd hebben we niet te verliezen en als ik niet deftig kan trainen, dan loop ik liever geen risico. We blijven lang in het reisbureau en Lagun wil natuurlijk niet gaan liggen met zijn harnasje aan. Pas na een 45 minuten begint hij zachtjes aan te geven dat hij eigenlijk wel voort wil. Onze reisadviseur is danig onder de indruk van zo een flink hondje.

Terug op straat worden we plots aangevlogen door een hond die aan een boom was vast gemaakt. De haren van de hond staan rechtop, hij gromt vervaarlijk en Lagun weet niet waar kruipen. Gelukkig kon hij net niet aan ons. Het baasje van de andere hond staat er maar wat bij te kijken en doet niets. Die vindt dat de meest normale zaak van de wereld blijkbaar. Pff, zo'n mensen moesten ze hun hond afnemen!

's Middags gaan we eten bij mijn ouders thuis. Lagun kan er intussen lustig zijn pootjes strekken samen met Belle.

Heel veel tijd heeft hij daar echter niet voor want om twee uur begint de groepstraining al in het centrum. Buiten aan het centrum treffen we Anneke met haar Golden Chico. Wanneer we binnen zitten, lijkt Lagun wel een piek te hebben op Chico maar hier buiten spelen ze dat het een lieve lust is.

Ook Mauro is van de partij vandaag. Na afloop van de training zitten we na te keuvelen in de keuken terwijl Mauro en Lagun vrij rondlopen bij ons. Lange tijd is er geen spoor van strubbelingen te bespeuren tussen de twee. We houden ze in de gaten maar wanneer ze dan uiteindelijk toch in de clinch dreigen te gaan, weet ik nog steeds niet waarom. Die twee mogen mekaar gewoon niet denk ik. Mauro's haar kan niet rechter staan en beiden lijken ze wel standbeelden ineens. Bart kan net op tijd tussen hen in gaan staan lijkt me. De gemoederen bedaren al snel maar Lagun gaat wel demonstratief aan de deur staan. "Ik wil geen ruimte delen met die nozem" zie je hem zo denken.

De training zelf liep wel goed. Het stuk dat ik met Lagun heb gedaan dan toch, de rest heb ik niet goed kunnen volgen. Na een kwartiertje komt Maryse toe en geef ik de teugels over aan haar zodat ik wat bijstand kan bieden als trainer. Ik tracht uit Laguns gezichtsveld te blijven want ik merk dat hij anders naar mij trekt en Maryse er niks mee kan aanvangen, maar al bij al denk ik dat ze zich heel goed uit de slag heeft getrokken.

En de dag zit er nog niet op voor ons. Dit weekend is het boekenfestijn in Gent en vandaag is dat uitzonderlijk geopend tot 21 u. We maken daar dus samen met Lagun een tussenstop.

Het wordt een zware beproeving. Bart en ik gaan elk onze eigen richting uit en Lagun loopt Bart voortdurend te zoeken. Ik hoef ook niet te vragen waar mijn echtgenoot zich bevindt; ik hoef maar Laguns snuit te volgen. 😊

Zolang ik mijn kleine man tussen de met boeken bezaaide tafels en mezelf houd, is er geen vuiltje aan de lucht weliswaar. Lagun gunt het me precies om de boekjes allemaal netjes te bekijken. Dankjewel lieverd.

Terug thuis stort Lagun zich meteen op zijn kussen en valt stante pede in een diepe slaap. Hm, zouden we hem een beetje overzet hebben vandaag? Hij doet heel even een inspanning om te eten maar daar blijft het dan ook bij voor de rest van de avond.

Dag 716 – zondag 14 december

We hebben allemaal lang geslapen deze ochtend en zijn in een opperbeste humeur.

Lagun eet niet zo goed vandaag en zijn ene voorpoot kraakt opnieuw. Hoe komt dat nu toch? Hebben we toch te veel gedaan gisteren? Heel even trekt hij zijn poot zelfs in. Hoog tijd om nog eens een afspraak te maken bij de dierenarts.

Vandaag trekken we naar de Kerstmarkt in Latem. Ik ben te optimistisch wanneer ik hem zijn gewone halsband om doe. Meneertje blijkt onuitstaanbaar te zijn vandaag. Geen drie stappen kan ik deftig zetten. Gelukkig heb ik ook zijn tuigje mee genomen. Ik trek het hem onverbiddelijk aan en als bij wonder wandelt hij weer netjes aan mijn zij, al is het weer wat apathisch natuurlijk.

Voorts van de rest heb ik geen klagen over zijn gedrag vandaag. We kunnen zonder getrek rustig aperitieven op een meter van een Beagle en van Nimbo, er houdt een jongetje een suikerspin pesterig vlakbij zijn neusje en hij kijkt me alleen maar aan met een blik van "kan je die niet wegsturen vrouwtje, ik weet dat ik dat toch niet mag hebben...", en we kunnen de stand van Vrienden der Blinden passeren zonder af te gaan.

Toevallig treffen we ook Marleen van Max aan op de kerstmarkt. Zij is vicevoorzitster van de seniorenbond en vraagt ons mee binnen tussen al haar bejaarde vrienden. En ook hoogbejaarden. Lagun wordt er onmiddellijk het centrum van de aandacht en allemaal willen ze die lieverd eens komen aaien. Ik heb schoon zeggen dat ze hem eigenlijk niet mogen aanraken... de helft van hen ziet het echt niet en de andere helft hoort me niet. ;-) Lagun laat het zich welgevallen. Alleen zwiert hij wel een kerstbal uit hun mooie boom met zijn kwispelende staart. Tja, dat moet je er dan wel bij nemen natuurlijk. ☺

Dag 717 – maandag 15 december

En het land staakt verder... Ze doen maar. Er ligt veel werk op mijn bord dus ik duik er meteen in. Lekker thuis, op mijn gemak, in de warmte.

Bart kan niet binnen bij hem op 't werk dus hij is er ook om Lagun wat bezig te houden.

's Avonds terwijl ik het eten voorbereid, neem ik de relais terug over met wat oefeningen. Het is lang geleden dat we hem nog eens hebben opgestuurd om iemand te gaan halen. Maar hij kent het blijkbaar nog. Dolenthousiast loopt hij over en weer tussen Bart en mij. Ik gooi er nog een "plaatsje" tussen in, wat houdingen, ... alles verloopt vlot. Tot ik hem aan de voet vraag. Iets wat hij anders met zoveel overgave doet dat je er de slappe lach van krijgt, lijkt hij nu plotseling helemaal kwijt te zijn. Komt het doordat ik met mijn rug tegen een deur sta? Allicht wel, zo heeft hij het misschien nog nooit moeten doen. En ik krijg hem ook niet zo ver vandaag. Grrr. Gelukkig lukt het wel weer wanneer ik een paar passen naar voren doe.

Na het eten gaan we wandelen. Lagun is allesbehalve flink.

We houden een pauze bij het moeke van Bart en daar rent hij meteen naar de achterdeur die uitgeeft op de tuin. Het groene gras van een ander lonkt weer vermoed ik. En ja, ik heb gelijk: hij zet het daar meteen terug op een rollen. Wat een pret heeft ie toch. Mijn frustratie van tijdens de wandeling smelt een beetje weg.

Op de terugweg zit er niks anders op dan op straat te gaan stappen, weg van struiken en bomen. Lagun is onhandelbaar anders en heeft het tot zijn taak gemaakt om mijn arm eraf te rukken. Probeer maar eens kalm te blijven...

Dag 718 – dinsdag 16 december

Ik hoor Lagun opnieuw huilen in zijn bench deze ochtend nadat Bart naar zijn werk is vertrokken. Vijf uur... echt niet het moment schatje! Gelukkig duurt het niet lang en kan ik nog een uurtje of twee slaap bij zetten op mijn kilometriek.

Wanneer ik beneden kom, tref ik een rustig ontspannen platjasje aan. Geen sporen van stress. Gelukkig maar.

's Middags komen mijn ouders even op bezoek. Het valt me niet meteen op maar achteraf beseft ik dat het opwindingsniveau binnen de perken is gebleven. Niemand is besprongen, papa heeft zijn koffie niet gemorst door Lagun, niemand heeft geroepen... Het is allemaal rustig en sereen verlopen zoals het zou moeten zijn. Wat hebben we nu anders gedaan? Hebben mijn ouders Lagun ietsjes meer genegeerd?

Ik borstel Lagun nog eens vandaag. Hij geniet er echt van. Zeker rond zijn oortjes. Ik wacht tot helemaal op het einde voor zijn staart want ik weet dat hij het daarbij telkens op een lopen wil zetten. En dat is vandaag niet anders. Ik ga er zo snel mogelijk door en neem vervolgens nog eens de zachte kant van de borstel om zijn buikje te doen. Zo kalmeert de jongeman terug.

Tijdens onze oefensessie vanavond maken we het ietsje moeilijker. Ik wil Lagun laten betalen aan de kassa. En dat lukt! Met een (weliswaar niet zo belangrijke) bankkaart en ook met een briefje van 50. En ik krijg alles netjes en nog bruikbaar terug. Oef!

We oefenen nog wat op het achteruit stappen, en de traditionele oefeningen passeren ook de revue. We eindigen met wat breinspelletjes. "Zoek de snoep". Ik heb zo een bordspelletje staan met allemaal houten cilinders waaronder ik snoep kan verstoppen. Lagun is al even erg als ik: wanneer ik een hele bos sleutels heb, is het gegarandeerd de laatste sleutel die ik probeer, die past. Awel, het is ook de laatste cilinder die Lagun probeert waaronder dat snoepje zit. ;-)

Tijd voor het snuffeldekken dat we van Elien kregen. Dolle pret. Onze kameraad maakt natuurlijk eerst alle klassieke fouten opnieuw: de snoep door het deken heen proberen te knabbelen, de snoep proberen uitgraven, ... maar je ziet het moment waarop zijn euro valt; hij maakt een klik, wordt rustiger en gaat dan mooi met zijn neus de verschillende lagen af. Erg lang mag ik dit spelletje niet laten duren want hij wordt er wel best opgewonden van. En gelukkig ook moe. ☺

Dag 719 – woensdag 17 december

Het is een absoluut miezerige ochtend vandaag. Regen en wind en koud. Lagun is dus in zijn element. ;-)

Gisteravond zijn we niet meer wezen wandelen. Maar met al die oefeningen en spelletjes leek het kleine grut me wel voldoende moe. Maar wat had ik dat mis op...

Om zes uur zet hij zijn klaagzang in. Ouch.

Met de nieuwe treinregeling zou ik een paar minuten langer kunnen slapen voor mijn gewone trein maar dat is me vandaag niet gegund. Ik ga Lagun uit zijn bench halen zodra ie stil is en ga naar toilet. Ook nu hoor ik hem jammeren vanuit de living. Eum...? Wat scheelt er dan? Ik dacht dat we wel over die verlatingsangst heen waren nu?

Het wordt de rode draad voor vandaag want ook in de trein is meneertje erg onrustig en neut hij het hele traject lang. Zou hij ook door hebben dat er een nieuw uurrooster van toepassing is?

Een van onze andere Canishaatjes is deze week op logement bij Jan en Maryse. Maryse zal vandaag dus ook een hondje bij hebben op het werk. Dat wordt spannend!

Lagun en ik komen eerst aan op kantoor en ik verhuis de bench van Lagun naar het bureau van Maryse. Zijn deken houd ik wel want daar ligt hij graag op. Nouba krijgt een ander dekentje van ons. Lagun is het al zo goed gewoon bij ons dat hij wel eens een dagje zonder bench kan. In het bureau van Maryse is het echter niet zo evident want daar lopen een hele dag mensen binnen en buiten. Waaronder de grote bazen.

Lagun lijkt er geen probleem mee te hebben om zijn nestje uit te lenen. Hij heeft nog steeds zijn schuilplaatsje onder mijn bureau, op zijn dekentje. En daar vertoeft hij dan ook de hele voormiddag.

Maryse en ik wachten tot iets na de middag voor we de twee even bij mekaar laten. Ik heb schrik dat ik Lagun daarna niet meer zal kalm krijgen als hij weet dat hier nog een speelkameraadje rond loopt.

Maryse komt met Nouba naar ons bureau en de twee viervoeters zetten het ogenblikkelijk op een spelen. Maryse kan niet anders dan de leiband te lossen. Ze rollen dat het een lieve lust is. Tot Nouba haar oog laat vallen op een van Laguns speeltjes... even vrees ik dat Lagun zal uithalen maar neen hoor: nu doen ze gewoon samen touwtjetrok. De haren blijven plat liggen maar wat een gegrommel zeg. Lagun laat Nouba alle hoeken van de kamer zien. En ze lijken er allebei lol in te hebben. Ik vraag me af of de chef van de juridische dienst die vlak onder ons zit, dat even prettig vindt. ;-)

Tegen alle verwachtingen in heb ik geen problemen met Lagun na het vertrek van Maryse en Nouba. In tegendeel, hij lijkt wel weer uitgeput en gaat erbij liggen tot we naar huis gaan, een uur later dan gewoonlijk.

Dag 720 – donderdag 18 december

Het wordt een ritueel: rond zes uur stijgen klaaglijke geluiden op van beneden maar het duurt niet lang en het is niet uit volle borst.

Lagun begint het door te hebben dat hij de plastic clip die ik laat vallen, netjes moet afgeven voordat hij zijn ontbijt krijgt. Zijn beloning is een bakje korrels met de restanten van onze spaghettisaus.

Mijn kereltje is in zijn flokken vandaag. Heerlijk. We spelen veel tussen het werk door ook al zit het scheef in mijn rugje. Mijn buddy haalt me erdoor.

Normaal zou ik vanavond naar Elke gaan, zonder Lagun. Maar zowel Bart als ik voelen ons grieperig. Het wordt een saaie avond voor Lagun helaas.

Dag 721 – vrijdag 19 december

Gisteravond zijn we vroeg onder de wol gekropen.

Lagun zet zijn klaagzang deze ochtend al iets vroeger in. Kort maar krachtig omstreeks vijf uur. Niks aan de hand allicht denk ik dan, en ik slaap nog eventjes door.

Ik tref een kliedernat platjasje aan in zijn bench wanneer ik opsta. Ik heb hem nochtans niet lang horen mopperen na het vertrek van Bart deze ochtend vroeg. Zucht.

Vandaag krijgt hij overschot van spaghettisaus bij zijn korreltjes. Klein meneertje staat heel geïnteresseerd toe te kijken maar wanneer ik hem vraag om eerst mijn sleutels op te rapen in plaats van de plastic clip die ik nu al een paar dagen gebruik, bekijkt hij me alsof hij daar nog nooit van gehoord heeft. Met een beetje aanmoediging raapt hij ze 1 keertje op maar hij laat ze onmiddellijk terug vallen. 'Mis'. Ik laat zijn kommetje eten op het aanrecht staan en ga de vaatwasmachine uit legen. Een paar minuten later probeer ik nog eens. Maar tevergeefs. Hij gaat erbij zitten en weigert dienst. Dan nemen we de korrels maar mee naar het werk en proberen we daar nog eens met een ander apportje.

Buiten smijt de stevige wind ongenadig regen in ons gezicht. Je zou er nog geen hond doorsturen... maar we hebben geen keuze. We gaan naar Brussel vandaag.

Lagun stapt wel netjes mee. Ik had nochtans verwacht dat hij weer helemaal zot zou staan. Maar hij lijkt me gewoon niet in zijn haak.

En dat zullen we geweten hebben in de trein ook. Het is even geleden dat hij het deed maar vanaf Brussel Zuid maakt hij mij en alle medereizigers heel duidelijk dat hij vanonder die zetel wil komen. Even doorzetten. Gelukkig zitten er niet veel mensen meer in onze wagon...

In ons bureau aanbeland probeer ik Lagun een stylo te laten oprapen in ruil voor zijn ontbijt. Meneertje is nog steeds niet supergemotiveerd maar ik krijg 'm toch en Lagun smult zijn bakje leeg. Op zijn eigen tempo wel te verstaan. 1 korrel per minuut dus.

Vandaag zit ik alleen met Yaël in het bureau. Yaël is niet vies van honden, alleen van hun kwijl en haar en aanraking... en toch valt ze voor de charmes van Lagun. De kleine dreumes gaat even duwen bij haar en onmiddellijk krijgt hij – hoewel wat stuntelig – aandacht van haar. Het komende uur laat hij haar niet meer met rust natuurlijk tot ik er korte metten mee maak wanneer ze me wanhopig aankijkt en vraagt “maar wat doe ik nu toch verkeerd?”

Tja, als je niet wil dat een hond bij je komt, geef 'm dan ook geen aaitje wanneer hij komt duwen natuurlijk. ;-) Maar niet iedereen weet dat blijkbaar dus ik ben mild en help de dame in nood. Eén kordate “non” volstaat. Ik leg haar uit dat ze hem beter kan negeren als ze liever niet heeft dat hij blijft komen.

Lagun kruipt op zijn dekentje aan mijn voeten en valt al mopperend in slaap.

's Middags heb ik een lunchafspraak met een ex-collega. We trekken naar Exki en Lagun stapt verbazingwekkend gedwee mee. Een paar plasjes en klaar is kees. In Exki zelf negeert hij zelfs de lokroepen van vertederde medewerkers en gaat wonder boven wonder zelfs rustig onder mijn stoel liggen wanneer ik hem dat vraag. Er springt een traantje van geluk in mijn ogen. Exki was de hel vroeger. Nooit ging hij daar eens rustig liggen. Altijd moest ik daar met 1 hand eten. Zalig nu.

's Namiddags word ik getrakteerd op vieze luchtjes van mijn kleine vriend. Ik zal straks maar op tijd vertrekken voor onze trein want daar zit een worstje klaar volgens mij...

Maryse komt nog even hallo zeggen met Nouba op het einde van de namiddag. Nouba is al heel wat minder onderdanig zie ik. Maryse maakt haar leibandje los en de twee vormen in een mum van tijd een bolletje hond. Zo leuk om te zien!

En ook nu blijft Lagun rustig wanneer de speeltijd voorbij is en Maryse Nouba terug mee neemt. Nog leuker om te zien. ;-)

Ik houd me aan mijn voornemen en we vertrekken mooi op tijd naar het station. Aan de schuifdeur naar de lift vraag ik aan Lagun om op de knop te duwen, iets wat hij al een paar keer met veel plezier heeft gedaan. Vandaag kijkt hij me echter aan met die blik van “duw jij zelf maar” en hij gaat er frank bij zitten te kijken. Argh. Het wordt er niet beter op wanneer hij in de gang dan nog eens Maryse ziet verschijnen ook natuurlijk. Mja, die oefening kan ik wel vergeten. We hebben nog tijd nodig voor dat worstje...

En wat voor een worst. Het duurt niet lang voor Lagun gaat hurken. Ik ruim alles netjes op en we steken de straat over naar het station... maar midden op straat gaat Lagun in de remmen. Hij gaat opnieuw hurken. Oei, ben ik te snel geweest lieverd? Hij krijgt een panische blik in zijn ogen. Er loopt iets mis. Hij spurt naar de overkant ineens, en gaat opnieuw hurken. Wat piepen, zenuwachtig ronddraaien, verlopen, opnieuw hurken, aan zijn poep snuffelen... maar er komt niks. De tijd begint bovendien te dringen ook.

Ik kan niks beters bedenken dan nog een zakje te nemen en zelf te gaan zoeken... ik vind ook niks aan zijn poep maar blijkbaar heeft het hem wel gerustgesteld. Lagun stapt wederom netjes mee, we halen mooi onze trein en de hele rit naar huis, tot in Landegem blijft hij braaf liggen. Geen geneut, geen gewriemel, nikske.